

му, да зарадва душата му! Вмѣсто зелената трѣва и цвѣтята, що красѣхъ прѣди тѣзи мѣста, сега се испречваше отъ предъ му само едно нѣщо: снѣгъ и пакъ снѣгъ . . . По нататѣкъ настанѣ гората. О, каква бѣше пѣкъ тя сега! Нѣма гѣс-тата зелена шума, ни пѣстритѣ миризливи цвѣтя. Неѣхъ напуснѣло и славейчето, за туй сега и омайното му гласче се не чува да пѣе чуднитѣ си пѣсни. Мѣстото му завзема отвратителна птица—гарванъ, който гордо съ лѣниви скокове се мести отъ клонъ на клонъ, събаря скрежъ и дере студения въздухъ съ грозното си врѣ-кание. Радостната мисълъ, че отива у дома си, караше Тодорча да не обѣрща толкозъ внима-ние на тези нехубости на природата; той даже не усѣщаше студений вѣтъръ, що отъ всѣдѣ го брулѣше и немилостиво лижеше студеното му посинѣло лице. Снѣга хрускаше подъ царву-литѣ му, а той крачеше ли, крачеше изъ шѣр-тината, захласнѣтъ въ мисли и мечтания. Така неосѣтно изминѣ пѣтя, прѣвали баиря и се над-несе надъ село. Живописенъ, нѣ тъженъ изгледъ имаше то сега. Двороветѣ, улицитѣ и кѣщитѣ му бѣхъ покрити съ снѣгъ. Изъ пѣтекитѣ по-вѣнъ се не виждаше никой човѣкъ. Само дима, що бѣлвахъ малкитѣ коминчета, свидѣтельству-ваше, че селенина се е свилъ въ кѣщи, като охлювъ въ черупката си, върши нѣкоя дребна стопанска работа, или се прѣпича до огъня съ лула въ устата и събира нови сили за работа на пролѣтъ. Не е хубаво, както виждате, не и голѣмо селото Брѣстово. Но отъ другитѣ села, Тодоръ него най-обича. Обича го отъ всичката си душа, дѣто е речено, както всѣки обича и милѣе за мѣстото, кѣдѣто се е родилъ. Та нали